

Ο φίλος μου ο Νώντας

Στη μνήμη του Νίκου Χριστόπουλου.

Το Νώντα τον είχα γείτονα και φίλο για πολλά χρόνια, εδώ στο Σύννευ. Τα γράμματά του ήταν λίγα. Μόνο το δημοτικό είχε βγάλει. Διάβαζε, όμως, πολύ. Δεν ήταν, όμως, μόνο το διαβάσματα, αλλά και το ταλέντο που είχε και μια παθιασμένη αγάπη για το θέατρο. Αν δεν τον ήξερε κανείς θα τον έλεγε τρελό. Δούλευε σα σερβιτόρος και τις ελεύθερες ώρες του τις αφιέρωνε στο θέατρο. Έπαιζε, σκηνοθετούσε, έφτιαχνε τα σκηνικά και βάλε. Συνολικά ανέβασε πάνω από σαράντα έργα στην ελληνική παροικία. Με κάτι τέτοια του δεν είχε δεκάρα. Μάλιστα είχε ένα γιο και μου έλεγε γι' αυτόν πολλές φορές καλαμπουρίζοντας:

- Χε, χε, χε... Να αυτός είναι οι περιουσίες που έκανα στην Αυστραλία. Χε, χε, χε... Τι την ήθελα τη μετανάστευση;

Ο Νώντας κυνηγούσε πάντοτε το καλό θέατρο. Ήταν ο μόνος σκηνοθέτης που ανέβασε στην Αυστραλία σχεδόν όλες τις τραγωδίες από την αρχαία Ελλάδα και τις Όρνιθες του Αριστοφάνη, χωρίς να υπολογίσει της οικονομικές συνέπειες. Η παροικία μας είναι πεσμένη πολιτιστικά και λίγοι πηγαίνουν σε τέτοιες παραστάσεις. Επιτυχίες έχουν μόνο τα γλεντοκόπια μας: τζατζίκι και σουβλάκι.

Ήταν τόσο καλός σκηνοθέτης ο Νώντας, που ανέβασε και στην Ελλάδα έργο, που σε διαγωνισμό πήρε όλα τα πρώτα βραβεία. Ο διαγωνισμός ήταν δύσκολος, αφού πρόεδρος της Κριτικής Επιτροπής, ήταν η μεγάλη τραγωδός Ασπασία Παπαθανασίου.

Ο Νώντας, λοιπόν, είχε πάει διακοπές με την οικογένειά του στην Ελλάδα. Στην γενέτειρά του ήξεραν πως νταραβερίζοταν με το θέατρο. Τον παρακάλεσαν, λοιπόν, να σκηνοθετήσει ένα έργο. Δεν είχε πολύ χρόνο μέχρι το διαγωνισμό. Όλα έγιναν σ' ένα μήνα. Αυτό ήταν το έργο που πήρε όλα τα πρώτα βραβεία στο διαγωνισμό. Κάτι που έγινε για πρώτη φορά στην Ελλάδα.

Εγώ πάλι που έχω λόξα με το θέατρο, δεν πήγαινα μόνο σ' όλες τις παραστάσεις, όταν ο Νώντας ανέβαζε ένα έργο, αλλά και σε όλες τις πρόβες. Μήνες τραβούσε αυτή η υπόθεση. Εκεί, καθόμουν σε μια γωνιά και πραγματικά

το ευχαριστιόμουν. Ο Νώντας ανέβαζε δύσκολα έργα δικών μας και ξένων θεατρικών συγγραφέων. Από τους ξένους ανέβασε έργα του Νικολάι Γκόγκολ, του Άντον Τσέχωφ, του Τένεσι Ουίλιαμς, του Άθουρ Μίλλερ κτλ, κτλ. Από τους δικούς μας του Δημήτρη Μπόγρη, του Ιάκωβου Καμπανέλλη, του Δημήτρη Κεχαϊδη κτλ, κτλ. Ξέχωρα που ανέβαζε κι έργα ελληνοαυστραλών συγγραφέων.

Όταν άρχιζαν οι πρόβες, ο Νώντας, δεν πίεζε τους ηθοποιούς. Μα εάν ένας τα πήγαινε καλά, γιατί θα έπρεπε να τον ζορίσει; Φτάνοντας, όμως, στο τέλος ήταν πολύ απαιτητικός. Υποβολείο δεν υπήρχε. Έπρεπε, δηλαδή, οι ηθοποιοί να τ' αποστηθίσουν όλα. Μια φορά, ένας ηθοποιός ξέχασε πολλά. Ο Νώντας του είπε αυστηρά:

- Τι είναι αυτά τα πράγματα; Εσύ ξέχασες ένα ολόκληρο κατεβατό!

Μου φάνηκε παράξενο, που του είπε όλα όσα είχε ξεχάσει, χωρίς να έχει μπροστά του το κείμενο. Στο τέλος, λοιπόν, τον ρώτησα και αυτός μου είπε:

- Τι το θέλω το κείμενο; Φίλε μου εγώ όλα τα έργα που ανεβάζω τ' αποστηθίζω!

Μια άλλη φορά ένας ηθοποιός δεν μπορούσε να μάθει το ρόλο του. Αυτός έπινε και λίγο. Το ούζο το είχε πάντοτε δίπλα του. Θα γίνονταν ακόμα τρεις πρόβες και ο Νώντας του είπε:

- Λυπάμαι, αλλά εάν στην άλλη πρόβα δε θα ξέρεις το ρόλο σου, δε θα παίξεις.

Εγώ τα έχασα και τον ρώτησα:

- Είσαι καλά ρε Νώντα; Τι είναι αυτά που του είπες; Και που θα βρεις άλλον ηθοποιό, και πως θα τον ετοιμάσεις σε μια βδομάδα;

- Ξέρω τι κάνω. Τον έχω βρει κιόλας.

- Ποιος είναι;

- Χε, χε, χε... Εγώ είμαι! Θα παίξω εγώ τον ρόλο του.

Επίσης σ' ένα δύσκολο έργο του Δημήτρη Μπόγρη, μια κοπελιά, αυστραλογεννημένη, που έκανε την υπρέτρια, δεν μπορούσε να μάθει το μικρό ρόλο της. Και σ' αυτήν είπε τα ίδια ο Νώντας:

- Λυπάμαι, αλλά εάν στην άλλη πρόβα δε θα ξέρεις το ρόλο σου, δε θα παίξεις.

Εγώ πήγα κοντά του. Δεν πρόλαβα, όμως, ν' ανοίξω το στόμα μου και μου είπε:

- Ξέρω τι θα μου πεις... Μην ανησυχείς. Την έχω βρει την άλλη.

- Ποια είναι;

- Χε, χε, χε... Εγώ είμαι.

- Μα...

- Χε, χε, χε... Δύσκολο είναι; Θα φορέσω μια περούκα και θα γίνω γυναίκα. Χε, χε, χε... Ή αν με βολέψει, θα κάνω την υπρέτρια υπρέτη.

***

Ο Νώντας ήταν πολύ προσεκτικός και τυπικός με τους έλληνες θεατρικούς συγγραφείς. Ποτέ δεν ανέβαζε έργο τους, αν δεν έπαιρνε πρώτα την έγκρισή τους. Επίσης στο τέλος τους έστελνε τα συγγραφικά δικαιώματα έστω κι αν ήταν λίγα. Μια φορά είχε ανεβάσει, με μεγάλη επιτυχία, δυο έργα του Κάπα Σίγμα. Αυτός ήταν ένας απ' τους καλύτερους θεατρικούς συγγραφείς της Ελλάδας. Με το πρώτο έργο του έστειλε τα λεφτά του. Με το δεύτερο δεν τα έστειλε. Θα πήγαινε ο ίδιος στην Ελλάδα. Έτσι θα έδινε τα λεφτά στον Κάπα Σίγμα, αλλά θα του ζητούσε κι άλλα έργα του. Ο Νώντας πήγε στην Ελλάδα τον Σεπτέμβρη.

Λοιπόν, το Υπουργείο Πολιτισμού, κάθε χρόνο έκανε θεατρικό διαγωνισμό. Αυτός που θα έπαιρνε το Πρώτο Βραβείο θα τσέπωνε και δέκα χιλιάδες ευρώ. Τα μέλη της κριτικής επιτροπής ήταν πέντε θεατρικοί συγγραφείς, απ' τους καλύτερους της Ελλάδας. Πρόεδρος της επιτροπής ήταν ο Κάπα Σίγμα. Εκείνη τη χρονιά πήρε μέρος στο διαγωνισμό και ο νέος θεατρικός συγγραφέας, Νώντας Ζήτα. Τα μέλη της επιτροπής σύμφωνα με τα καθιερωμένα, δε θα έπρεπε να κουβεντιάσουν μεταξύ τους τα κρινόμενα έργα. Θα τα βαθμολογούσε ο καθένας και θα μαζώνονταν το Φλεβάρη για να βγάλουν τ' αποτελέσματα. Αυτοί, όμως, πέντε μήνες νωρίτερα είχαν αποφασίσει να δώσουν το πρώτο βραβείο στον Νώντα Ζήτα, με το αζημίωτο. Απ' τα δέκα χιλιάδικα αυτοί θα έπαιρναν τα πέντε: ένα χιλιάδικο ο καθένας.

Ο Νώντας, λοιπόν, τηλεφώνησε στον Κάπα Σίγμα και του είπε:

- Γεια σας! Είμαι ο Νώντας. Πώς είστε;

Ο Κάπα Σίγμα, νομίζοντας πως ήταν ο Νώντας Ζήτα, που είχε πάρει μέρος στο διαγωνισμό, του είπε σκάζοντας στα γέλια

- Χε, χε, χε... Τα 'παμε... Τα 'παμε... Χε, χε, χε... Θα πάρεις το Πρώτο βραβείο. Χε, χε, χε... Τι άλλο θέλεις τυχεράκια; Χε, χε, χε...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΚΡΙΑΔΗΣ

Ο ΚΟΣΜΟΣ

Κάθε
**Τρίτη, Τετάρτη
& Παρασκευή**

Τηλ: (02) 9553 6955
Fax: (02) 9553 6944
E-mail: kosmos@kosmos.com.au
www.kosmos.cc

